

Impressum

14 APR 1925

IV. évfolyam.

Saty-Mare-Szatmár.

11. szám.

Cimborona

DÓGYERMEK RÉPES HETI LAPJA
Szerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
március
15

Ára Romániában 10 L, Csehszlovákiában 4 cK, Jugoszláviában 8 dinár.

Ima a beteg édesanyáért.

— Irta: DOBAI ISTVÁN. —

Elszállt a szívemnek
Öröme, vigása,
Szegény édesanyám
Fekszik betegágyba.

Sápadt lett az arca,
Borus lett a kedve,
Bánat szállt a házra,
Udvarra és kertre.

Édes jó Istenem,
Drága egészségét
Add vissza anyámnak,
Add vissza jó kedvét!

Járjon piros arccal
Udvarban és kertben,
Add, hogy asztalunknál
Kenyeret ő szeljen.

Hadd, hogy együtt mondjuk
Este az imánkat,
S reggel az ő csókja
Nyissa fel pillánkat.

Amen.

[Nagyszében.]

A jótékonyág hatalma.

— DICKENS ELBESZÉLÉSE. —

Angolból átültette: KEMÉNY SÁRI.

Lamborough régi, rendesen csendes városka. De mit jelent ma ez a nyugalanság? A tömeg körülveszi a törvényszék épületét és hangja a tenger mormolásához hasonló, míg egyszerre hangos kiáltásban tör ki.

West Jánost, a város rémét, a tolvaj betörőt elítélték.

— Mi az ítélet? — kérdi száz meg száz hang.

Felelet: — Élethossziglani száműzetés.

De valaki, aki egyedül áll ott a félreeső dombon, ijedten jártatja kémlelő tekintetét a sokaságon és aki, amint kihirdetik az ítéletet, eszméletlenül terül el a gyepen. A betörő fia volt.

Amikor a fiu magához tért ájulásából, már késő délután volt. Egyedül volt. A juhok csengőinek halk csilingelése váltotta fel az emberek nyugtalanságának zaját. Minden békés volt és a fiu nem tudta megérteni, miért fekszik ott gyengén és betegen. Felemelkedett és körülnézett: a pázsit le volt taposva. Az utóbbi rövid hónapok története elvonult szeme előtt: tartózkodása atyja konyhájában a durva cimborákkal, a rettenetes tervek, melyeket alvást színlelve hallott, a rablók éjszakai utjai áruhában és felfegyverkezve, gyors visszatérésük, atyja elogatásának híre, az ő költözködése a városba egy asszonyhoz, a törvényszék, a tárgyalás, az ítélet.

Az atya durva és nyers volt, de nem bánt éppen rosszul a fiával. A nagy és kegyes Atyáról az apátlan gyermek mit sem tudott. Ugy érezte, hogy egyedül áll a világon. Bosszuvágy égett benne. A tömegre gondolt, mely eljött, hogy apja halálfelelmén gyönyörködjék és szerette volna őket darabokra tépni. Oh, ha

férfi lenne, ha megbüntethetné a nézőket, a rendőroket, a bírót, az esküdtszéket, a tanukat — különösen egyet, egy Leyton nevű lelkészt, aki világosabb bizonyítékokat adott, mint a többiek. Oh, ha valami rosszat tehetne ennek az embernek, — de az atyján már nem segíhet vele.

Egyszerre egy gondolat villant meg agyában, — szeme vad kéjjel csillogott. — Tudom, hol lakik, mondotta magában. Millwoodban van a parókiája és a birtoka. Elmegyek egyszer oda, — mert már egészen sötét van. Ugy fogok tenni, ahogy apám tett a földbirtokossal. Fel fogom gyújtani a házat és a csürét. Igen, igen, hadd lakoljon meg! Egy skatulya gyufát szerezni könnyű dolog volt és más előkészületet nem tett a fiu.

Az ősz már régen elbucsuzott. Hideg szél kezdett fujni, rázta a kopasz fákat és West György vacogó foggal haladt a Millwood felé vezető földel mellett. — Az éj szerencsére fogja szítani a tüzet, — ismételte magában.

— Az óra kilencet ütött, de minden olyan volt, mint éjfélkor: egy lélek sem mutatkozott és a papilak ablakaiban nem látott világosságot. Nem merte kinyitni a kaput, félt, hogy a kilincs csattanása elárulja, ezért halkán átmászott. De amint a fal tulsó oldalán leugrott, hangos kutyaugatás rémitette meg. A szénakazal mellé kuporodott, lélegzeni sem mert és minden pillanatban azt várta, hogy a kutya ráugrik. Jó időbe került, míg a fiu mozdulni mert. Már elhatározta, hogy visszatér Lamboroughba, de nagyon fázott, éhes volt — és az asszony meg fogja verni, mert ilyen sokáig elmaradt. Mit tegyen? Hová menjen? És amint

elhagyatottságának és magánosságának érzete visszatért, felemelkedett, elővette a skatulyát a zsebéből és egy gyufaszálat végighuzott a papiroson. A láng fellobbant, gyorsan a kazalba dugta, amelyhez odalapult, de csak pislogott egy kicsit és kialudt. György most megragadta a megmaradt gyufaszálat és meggyújtotta azokat, de ebben a pillanatban újra ugatni kezdett a kutya. Hallotta, hogy nyilik a kapu, lépteket hallott maga mellett, a gyufaszálat kialszanak, a fiu megfeszíti erejét, hogy meneküljön, de egy erős kezet érzett a vállán és egy mély, lágy hang kérdezte! — Mi indított téged ilyen vétekre? Azután a férfi hangos kiáltására egy földműves sietett oda, aki lámpájával körüljárta a házat. Büntársakat, természetesen, nem találtak, semmi mást egy marék félig elégett gyufaszálon kívül. A fiu az egész idő alatt reszketve állt, néha megkísérelte a menekülést, de a pap szelid keze fogta őt.

Végre a férfiak elhatározták, hogy visszatérnek a házba, West Györgyöt is odavezették, azután beléptek egy szegényesen butorozott kis szobába. A lelkész meggyújtotta a lámpát és figyelmesen szemlélte foglyát. A fiu földre sütötte szemét, amíg Leyton tiszteletes végignézte halvány arcát és hiányos, szakadozott öltözetét. A rongyok között látni lehetett a hidegtől és félelemtől remegő, vékony lábszárakat. Mikor végre György felpillantott, valami olyan fájdalmas részvét volt az idegen egyenes tekintetében, hogy a fiu nem tudta elhinni, hogy ez az az ember, akinek fontos bizonyítékai miatt száműzték az apját. A bírót sem tudta ezen az arcon felismerni és még soha senkisé nézett olyan kedvesen rá. Rossz érzése egészen eltűnt.

— Nagyon átfázhattál, szolt a lelkész, huzódj közelebb a tűzhöz. Leülhetsz addig arra a zsámolyra, amíg kikérdezlek, de vigyázz, hogy igazat szólj. Nem vagyok bíró, de könnyen átadhatlak az igazságszolgáltatásnak, ha nem engedéd, hogy megjavítsalak.

György csendesen állt, gyűrött sapkáját remegő ujjai között forgatva és annyi belső megindulás tükröződött arcán, hogy a jó pap most már sokkal nyugodtabban beszélt tovább: Szegény fiam, nem akarom vesztedet okozni; nézz rám és ha nem bízol bennem: nem kell megijedned.

Csak szeretném történetét tudni nyomorúságodnak, ami leri külsődről és ha lehetenyhíteni azt.

A fiatal bűnös szive dobogni kezdett. Ez volna hát az az ember, akinek házat fel akarta gyújtani? Akire romlást akart hozni, de leginkább halált? Ez lett volna az a kigyó, mely őt bűnre indította? De amikor arra a komoly, részvétteljes arcra nézett, érezte, hogy nem lehetett az.

— Gyere, fiam, mondj el nekem mindent. György éveken keresztül nem hallott mást, csak esküdözést, káromkodást, durva tréfákat, gyakran verték és büntették, de természetének jobbik fele megszólalt és e szavakra, melyek ellensége szájából jöttek, térdreest és kezét tördelve beszélni akart, de csak zokogni tudott. Könnyei oly sűrűen omlottak, fájdalma olyan heves volt, hogy a jó lelkész látta: a szomorúságnak ki kell törnie, mielőtt megnyugszik.

A fiu még sirt, amikor kopogtattak az ajtón és egy hölgy lépett be. A lelkész felesége volt, aki megkérdezte, hogyan segített a börtönben azon a szerencsétlenül a férje.

— Azt mondta, felelte a lelkész, hogy van egy fia, akinek sorsa jobban kinozza őt a büntetésnél és bár romlott, tanításomat mégis megérthetné. Kért, hogy mentsem meg a fiát olyan élettől, amelyet ő folytatott és ideadta az asszony lakásának címét, ahol a fiu lakott. Szorgos kutatásaim ellenére sem tudtam megtalálni a fiut.

— Mi a neve? — kérdezte a felesége.

— West György, — volt a felelet.

Nevének említésére a fiu abbahagyta a sirást. Lélegzetét visszafojtva hallotta apja utolsó utasításait és hogy mint igyekezett a jóakaró lelkész teljesíteni azokat. Felugrott, az ajtóhoz rohant és ki akarta nyitni. A lelkész szeliden visszatartotta.

— Nem kell elmenekülnöd, — szolt.

— Nem maradhatok itt! — kiáltotta magánkül a fiu. Nem nézhetek önre. Engedjen el — és kirántotta magát.

— Miért? Hiszen csak javadat akarom?

Ujra könnyek törtek elő és West György zokogva rebegette: Mialatt kutatót utánam, hogy segítsen rajtam, fel akarom gyújtani a házat. Nem tudom ezt elviselni. — Térdre esett és kezébe temette arcát.

Hosszu szünet állott be. A lelkész és felesége épen úgy fel voltak indulva, mint a fiu. — Mi indított ilyen büntetetre? — kérdezte végre a pap.

A fiu hirtelen felállt, egy pillanatig této-vázott, azután elmondta történetét: mesélt szenvedéseiről, érzéseiről, fájdalmáról; égő bosszujáról, dühéről az ujjongó tömeg ellen, a hosszú ájulásból való felocsudásáról, bosszuszomjáról és kísérleteiről, hogy kielégítse azt. Gyerme kies egyszerűséggel beszélt, anélkül, hogy megkísérelte volna kitöréseit fékezni.

Amikor elhallgatott, az asszony megnyugtatta kegyes szavaival. Lágy hangja új volt a fiunak. Köszönő tekintettel nézett jöltevőire és megcsókolta a papné kezét, amely puhán nyugodott vállán. Ugy érezte, hogy csak álmodik és félt a felébredéstől. Szédülés fogta el. Ráfektették a pamlagra és a házaspár eltávozott.

Csakhamar ételt hoztak neki és amikor már jobban érezte magát, a lelkész visszatért a dolgozószobába. Gyönyörű, szent dolgokról magyarázott, amelyek ujak voltak a magára-hagyott fiu előtt, a nagy, szerető Atyáról: Róla, aki szereti a szegény, elhagyott nyomorultakat is, csak úgy, mint a leggazdagabb, legelőkelőbb embereket; a szentségnek erejéről és hatásáról: »Aki jót tesz, azt megáldja és megsegíti Isten«.

Leyton tiszteletes mesélte el nekem ezt a történetet, amikor májusban meglátogattam. West György egy szomszéd birtokosnál munkavezető lett, egyike a legrendesebb, legerényesebb és legjobban becsült munkásoknak az egész megyében.

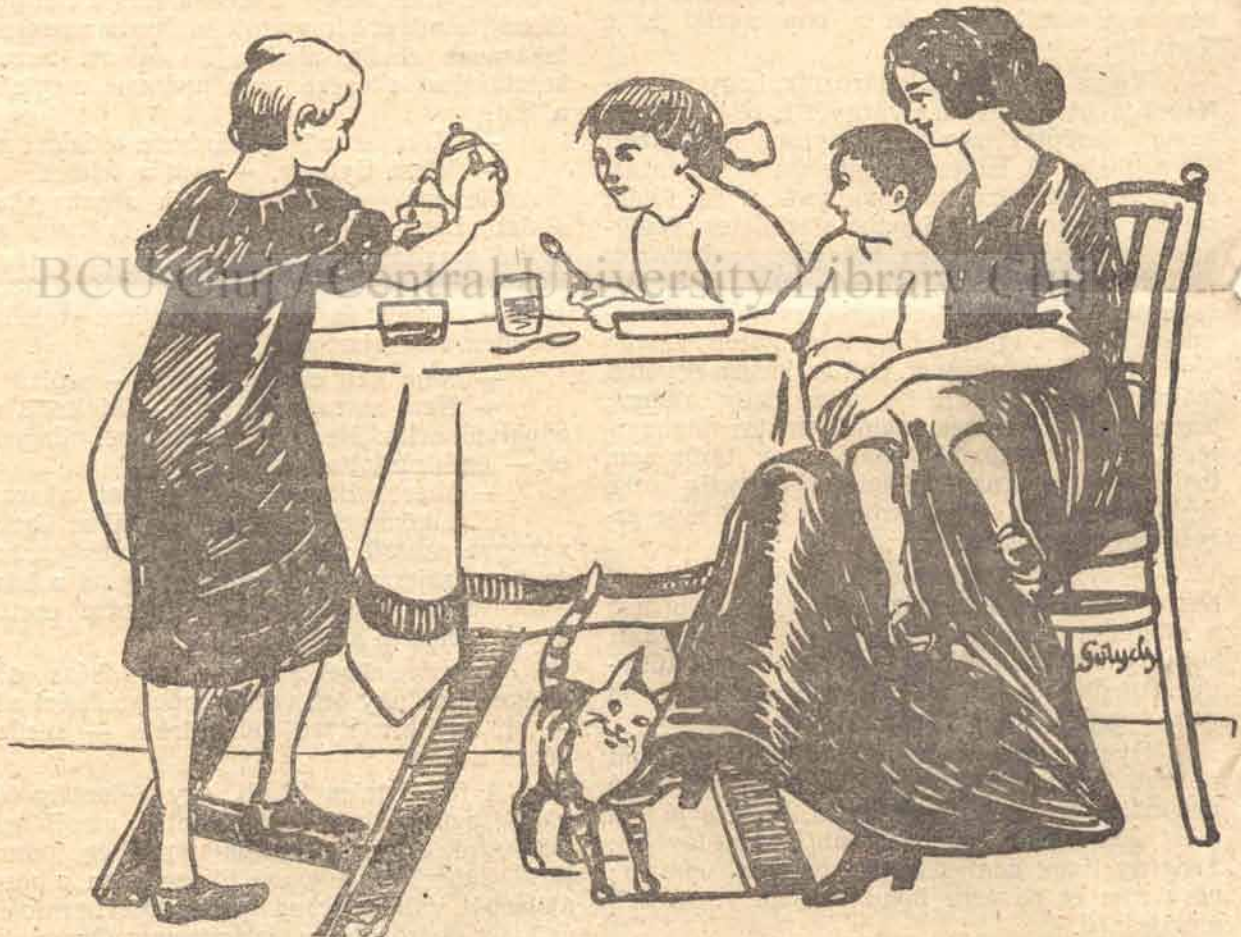
[Szabadka.]

A CIMBORA kolozsvári előfizetőihez!

Arról értesültünk, hogy Kolozsváron illetéktelen egyének a mi nevünkben előfizetési összegeket vesznek fel, előfizetőket gyűjtenek és egyes helyeken erőszakos fellépést tanúsítanak. Figyelmeztetjük előfizetőinket, hogy ilyen kísérleteknek ne üljenek fel és ismét megerősítjük, hogy az előfizetési díjak felvételével kizárólag Bihari József nyug. postafőtiszt van megbízva, aki időközönként személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért és aki fényképes meghatalmazással van ellátva.

Más részére teljesített fizetéseket nem ismerünk el és a leghelyesebb az ilyen »önkéntes« inkasszánsokat a rendőrség kezére juttatni.

A CIMBORA kiadóhivatala.

Kész az uzsonna.

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, íze jó,
Patikában kapható.

Szentimrei Jenő verseskrónikája.

V.

Dugonics Titusz feláldozza magát.

Nándorfehérvárat förelé a török,
Minden bástya ingott, minden bástya nyögött,
Mégis benn a várban a magyar csak állta
S ha rohamra jöttek, ahol érte, vágta.

Éjjel-nappal így ment, így ment hetek óta,
Java janicsárnép hullott már a porba.
Am vagdalkozásban elfárad a kar is:
Bizony megfogyott már bévül a magyar is.

Szultán most rettentő vad rohamot rendel,
Megindul az egész temérdek sereggel,
A magyar is magát újból összeszedte
Végső akarattal végső ütközetre.

Öldöklő viadal tombol a vár alatt,
Törökök lihegve másszák a falakat.
Egyik fönn is van már, dicsőségvágy úzi:
Félholdas zászlóját bástyafokra tüzni.

Jó vitéz Dugonics felszökik a fokra,
A zászlós pogánnyal két kemény bírokra.
Nem tudja legyűrni, átöleli s élve
Rántja le magával száz ölnyi mélységbe.

Kinizsi Pál története.

Egyszer Mátyás király vándorútja közben,
Tikkasztó hőség volt, megszomjazott szörnyen
S hogy vigan daráló vizi malomhoz ért,
A molnár legénytől pohár friss vizet kért.

Jön is már a legény a pohár friss vízzel,
Kerek malomkövet megemel félkézzel
S a poharat, szépen, mintha tálca volna,
Azon nyújtotta fel Mátyásnak a lóra.

Eláll szeme, szája ezen a királynak:
»Hé, molnár, hogy hívnak?» »Kinizsi Pálnak«

— Nem volna jobb néked, ha katona lennél?
— Biz, uram, sosem volt nagyobb vágyam ennél.

Hát így lett Kinizsi Mátyás katonája,
Nagy, híres vitéz lett, vezérség szállt rája
S a Kenyérmezőn egy roppant török hadat
Ugy elpáholt egyszer, hogy hazáig szaladt.

A győztes csatára nagy dáridót csapott,
Két kemény markába két törököt kapott,
Még harmadikat is fölvert a fogával
S kállai kettőst járt így, negyedmagával.

Toldi Miklósról.

Van, ki Toldi nevét ne hallotta volna?
Leírom mesébe, vagy dalokba fonva,
Ki a böszült bikát két kézzel lefogta
S réti farkasokkal kelt gyilkos bírokra.

Duna zöld szigetjén állott harci torna,
Híres, cseh bajvivó lépett a porondra
S három álló napig mindenkit legyőzött,
Aki magyar vitéz véle megmérkőzött.

Negyednap nem is mert senki szégyenszemre
Vele kiállni, de imhol egyszerre
Lobogós csónakon ösmeretlen vitéz
Érkezik s jelenti, hogy ő megvinni kész.

Markában a kopja rettenetesen lendült,
Cseh lovag páncélja iszonyatosan csendült,
Mint villámverte szálfá a lovag megfordul,
Lehanyatlík karja s nyergéből kifordul.

Ki az ösmeretlen? Milyen nemzetbeli?
Sisakrostélyát is hiába emeli.
Toldi, Toldi ő! S kik látták eme tettét,
Nevét soha többé el nem felejtették.

(Kolozsvár)

VÉGE.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a felfedezésekről.)

II.

Tamás: A multkor elmondottad, hogy az egyiptomi és föníciai hajósoknak már jóval Krisztus születése előtt sikerült Afrikát körülhajózni. Elgondolkoztam azóta a dolgon és nem tartom lehetetlennek. De nem merném igaznak se állítani, hiszen te mondtad, hogy sem a régi írónak, sem a régi hajósoknak nem szabad minden szavát elhinni.

Apa: Igazad van, fiam. Óvatosnak kell lenni. Magam sem tartom lehetetlennek, hogy nagyon régen sikerült Afrikát körülhajózni. Csak bátorság és szerencse kellett hozzá. Akadhatott könnyen olyan hajó, melynek hajósi batorak és szerencsések is voltak. Aztán nem szabad tulságba vinni a kételkedést. Megjárhatjuk vele könnyen. Sokáig mesének tartottuk például azt, hogy Afrika belsejében él egy törpe emberfaj. A férfiak a régi írók szerint kisebbek, mint nálunk a kis termetű nők, a nők természetesen, sokkal kisebbek a férfiaknál.

Tamás: Nagyobbak a férfiak, mint én?

Apa: Körülbelül akkorák, valamivel nagyobbak, mint egy 10—12 éves fiu. Rossz volna azonban bírokra menni velük, mert fürgék és ügyesek. Nemrégiben megtalálták ezt az emberfajt, vándorol Afrika belsejében egyik helyről a másikra és veszedelmes ellenség, ha megtámadják.

Tamás: Mivel védekezhetik egy ilyen kis ember?

Apa: Ha erősebb ellenség jön, menekül. A bokros, bozótos vidék elrejtí üldözője elől. Ha alkalom kínálkozik, egy-egy mérgezett nyilat belebocsát ellenségébe. A hely őt védi, az ismeretlen terület veszedelmes az idegenre nézve. Tudod, hogy nem szoktam megijedni, de bizony összerázkódnék, ha nyilvánvaló süvítését hallanám és sejtelnem sem volna arról, merről jött. Ilyenkor keveset ér a kitűnő puská vagy pisztoly. Ha még a mérget ismernék, akkor nem volna annyira veszélyes a dolog, mert a gyorsan alkalmazott ellenmérget megmentene bennünket. De valószínűleg alkalmaznak kigyómérget és másfajta mérgeket is. Aki nekiindul Afrika belsejének, sok mindenre el kell készülnie.

Tamás: A karthágóiak Afrika északi részén laktak, műveltek is voltak. Miért nem kuttatták ki ők Afrika belsejét? Ha például én karthágói lettem volna, felszerelék a híres hadi elefántokból négyet-ötöt, jól megraktam volna élelemmel és nekiindultam volna Afrika belsejének. Senki se mert volna bántani, hiszen a betanított elefánt megvédett volna, sőt még utat is tört volna az őserdőben.

Apa: Az elefánt hátán egy jó diványt is felrakhattál volna, akkor én is veled mehettem

volna. Kár, hogy a dohányt nem ismerték! Milyen kényelmesen pipázhattam volna a diványon s ha egy kis asztalt is felszereltünk volna az elefántra, mindjárt le is irhattad volna a tapasztalatokat. Arról sem feledkeztem volna meg, hogy egy jó nagy napernyőt kifeszítsek. Nem utolsó mulatság lett volna így utazni.

Tamás: Ugy veszem észre, apus, hogy te tréfálsz velem, pedig én nem látom be, miért ne lehetett volna Karthágóból délre elindulni és bemenni Afrika belsejébe?

Apa: Karthágótól délre vad törzsek voltak, melyeknek egy része gyűlölte Karthágó lakóit. Hamar elbántak volna veled és elefántjaiddal. De ha szövetséges népeken mentél volna keresztül, akkor is rád törtek volna a rablók. Nem vigyáztak még csendőrök és rendőrök, hamar lekerültél volna az elefánt hátról. Ha azonban elég sokan mentetek volna, talán eljutottatok volna a tenger partjáig. Ott azonban meg kellett volna állni.

Tamás: Tengert mondasz, apus? Afrika belsejébe akartam volna menni. Ott nincs tenger.

Apa: Van ott, fiam, igaz, hogy homokból. Olyan tenger azonban, amelyen az elefánt pár óra hosszat sem mehet előre. Ennek az állatnak rengeteg táplálék és víz kell. A sivatagban pedig egyiket sem kapja meg. A sivatag széléről vissza kellett volna fordulni, mint a tenger partjáról, ha az embernek hajója nincs. Vagy pedig át kellett volna ülni tevére. Tovább azonban nem mentem volna. A tevé hátán nagyon kényelmetlen az ülés. Azonkívül a tevé meg se védi az embert. Meglehetősen gyáva állat. Nem is mentek Karthágó lakói a sivatagba, hanem keresztül hatolva a Gibraltári-szoroson, a tengeren iparkodtak lefelé hatolni. Valószínűleg többször próbálkoztak, hogy lenyomuljanak, talán arra is gondoltak, hogy Afrikát megkerülik. Ők szerettek mindenféle kis városkát alapítani. Ez nagyon okos dolog volt. Ha később újabb hajók jöttek, a hajósok már testvérekre bukkantak. Egyik vállalkozásnak történetét jól ismerjük. Krisztus születése előtt körülbelül 500 évvel indult el Hanno nevű főemberük. 60 hajóval vágott neki a tengernek.

Tamás: Nem tulzás ez a nagy szám?

Apa: Én nem állok jót érte, így maradt ránk a felirat. A hajók különben kivándorlókat vittek régebben alapított városokba. Valószínűleg nem mindnyájan követték Hannot veszélyes útjára. Én legalább így képzelem. A karthágóiak ügyes kereskedők voltak és ennyi hajót nem engedtek a bizonytalanba. Hatvannal-e, vagy kevesebb, — nem tudom bizonyosan — az írás sem tér ki erre a részletre. Hannodélfelé fordult amikor kijött a Földközi-tengerből.

Napokig hajóztak lefelé, de a kirándulást mégsem tarthatjuk sikeresnek, nem ért el igazi eredményt. Ugylátszik, élelemhiány miatt fordultak vissza. Azt hiszem, nem volt nagy kedvük az embereknek arra, hogy a szárazra benyomuljanak. Különös és félelmetes hatást tett rájuk a titokzatos föld. Nem tudták megmagyarázni, micsoda tűzvész pusztítja helyenként a szárazföldet. Még kevésbé értették, miféle szörnyű orditás és muzsika hallatszik felőlük a szárazföld felől. Ki mertél volna-e szállni, fiam?

Tamás: Egyedül semmi esetre se, de ha sokan lettünk volna, akkor nyugodtan kiszálltam volna.

Apa: Azt hiszem, meggondoltad volna. A karthagóiak sokan voltak, mégsem szálltak ki. Hazamenet bizonyára ők is megbánták, talán otthon szemrehányást is tettek nekik, miért nem nézték meg, mi van a szárazon. Azzal válaszoltak, hogy nagy tűzfolyók futottak a tenger felé. Tudod-e, hogy valószínűleg igazat mondtatok? A bennszülöttek azon a vidéken meggyújtják a mezőket, hogy kiirtsák a sok gyomot és a talajt alkalmassá tegyék a jövő évi termésre.

Tamás: Ebből még nem lesz tűzfolyó.

Apa: Dehogynem, fiam. Ha a szél a száraz felől fúj és a lobogó anyagot felkapja, repíti a tenger felé. Olyan az, mintha tüzes folyók szaladnának a vízbe. Hát még, ha egy erdő meggyulad a száraz évszakban. Mérőföldre és mérőföldre tűz borítja a partot, olyan a szárazföld, mint egy óriási máglya. Borzalmas és fenséges látvány lehet, de elveszi az ember kedvét a partraszállástól, hiszen az ember nem szívesen változik pecsényévé, korommá még kevésbé akar átalakulni.

Tamás: Most már gondolom, mi lehetett az a nagy orditás, ami a partról hangzott. Valószínűleg a tűz elől a tenger felé menekülő állatok üvöltöttek.

Apa: Nem valószínű, fiam. Az állati hangokat a karthagóiak megismerték volna, ismerték ők Afrika legtöbb állatát. Aztán megfeledezkel arról, hogy ők muzsikát is mondanak. Valami örülden zavaros zene hangzott hozzájuk. Gondold el jól a helyzetet. Minden szót meg kell fontolni, ha helyesen akarunk okoskodni. Ők lángfolyókról beszéltek, tehát valószínűleg körülárkolt mezőket gyújtottak fel a bennszülöttek, azokról sodorta a szél a tenger felé a paraszt. Ezért látszottak folyóknak, mert a közbeeső, nem égő területek sötétlen maradtak. Aztán muzsikáról van szó. Tudod-e, hogy a négerek ma is szeretik a lármás muzsikát és a táncot? Ma is szoktak az ottani törzsek őrzöngők módjára orditozni. Talán valamelyik istenük dicsőségére ünnepet ültek, vagy ellenségüket győzték le és örömmünnepük volt.

Tamás: Hátha csak elakarták ijeszteni a partjaik felé közeledő idegen hajókat?

Apa: Ezt sem tartom lehetetlennek. Talán már régebben megfordultak partjaikon idegenek és kellemetlen emlékeket hagytak hátra. Elég az hozzá, hogy a karthagói Hanno kirándulása eredménytelen volt, mert azt nem tartod, ugy-e eredménynek, hogy néhány óriás majmot fogtak. Azt sem vitték külföldre haza, vadságuk miatt utközben agyonverték őket. Ugy látszik, sikerült nekik gorillát vagy csimpánzt fogni. A karthagóiak valószínűleg többször küldtek még hajókat dél felé, de ezekről az utakról nem maradt feljegyzés. Egy vállalkozásukról azonban még tudunk. Körülbelül akkor, amikor a Hanno dél felé indult, egy másik karthagói főember a mai spanyol partok mellett észak felé ment. Nagyon messzire eljuthatott. Amikor hazaért, panaszkodott a sűrű köd, a hideg meg a borzalmas tengeri szörnyetegek miatt. Talán eljutott Skandinávia partjaira, vagy még tovább is. Nem lehetetlen, hogy egy bálnacsoporra bukkant. Elképzelheted, mennyire bámultak a hajósok, amikor a majdnem hajó nagyságu állatot meglátták, amint szökőkutakat fujtak ki magukból. A vállalkozó karthagóiak bizonyára előbb-utóbb körülhajózták volna Afrikát, ha a rómaiak bírodalmukat meg nem semmisítették volna.

Tamás: Hát a rómaiak nem folytatták a felfedezéseket, amikor a hatalmuk kiterjedt majdnem az egész ismert világra?

Apa: A rómaiaknak elég bajuk volt a meghódított területekkel, nem nagyon vágyakoztak még több, ismeretlen terület után. Aztán sohasem szerették ugy a tengert, mint a karthagóiak és a föníciaiak. Jobb szerettek a szárazföldön előre hatolni. Az ő munkájuk eredménye volt az eddig csak felületesen ismert földék kikutatása. Nekem legjobban tetszik az az utjuk, amikor neki vágtak a Szaharának. Nem sokan indultak a merész vállalkozásnak. Két római ifju indult el. Az egyik megállt a Szahara szélén, a másik egy vezetővel megindult. Ugy látszik, a vezető kitűnően ismerte a Szahara belsejében levő kis termékeny területeket, egyiktől a másikig vezetette a római áthatolt a sivatagon. Állítólag 3 hónapig tartott az út. Valószínűleg megmegpihent az oázisokon.

Tamás: A régiiek nem ismerték az iránytűt. El sem tudom képzelni, hogyan tájékozódhattak.

Apa: Ott ragyogtak a csillagok az égen. Egészen jól tájékoztatták a hajósokat. Aztán meg óvatosak voltak. Ha például té elindultál volna Afrika nyugati partjai mellett dél felé, csak arra kellett volna vigyáznod, hogy a part mindig balkéz mellett legyen, ha a hajó orrán állasz. Így nem tévedtél volna el. Persze az már kellemetlen, ha a szélvihar kiragadja a hajót a nyílt tengerre. Ott is voltak eszközeik,

melyeknek segítségével némileg tájékozódhat-
tak. A kínaiak pedig az iránytűt is régen is-
merték.

Tamás: Azt olvastam egyszer, hogy Ame-
rikát már Kolumbusz előtt felfedezték. Igaz ez?

Apa: Igaz. A római birodalom bukása
után a leghíresebb hajós nép a normann volt.
Apró vitorlás hajóikon eljutottak Észak-Ame-
rikába. Ennek a földnek nagyságáról sejtelmük
se volt. Éveket töltöttek ott a normann hajó-
sok. Tetszett nekik a föld, különösen azon bá-
multak, hogy a szőlő ott vadon termett. Ké-
sőbb összeveszték az ottlakó indián törzsekkel
és — ugyáltszik — a viszálykodások alaposan
megapasztották számukat. Akik megmaradtak,
hazatértek. Később felfedezésükről majdnem
egészen megfeledkeztek. Hosszu-hosszu munka
volt a Föld felfedezése, még ma sem vagyunk
a végén. Majd adok neked pár érdekes köny-
vet, melyekben kitűnő képek is vannak. Belő-
lük teljes mértékben kielégítheted kíváncsisá-
godat.

[Budapesti.]

A zene.

— Irta: KATALIN. —

*Lelkemből vágyom a drága, szép zenét!
A tisztaságban összecsendő hangok
Gyakran úgy vélem: égi harangok,
Békességet, áldást árasztanak szét.*

*S im, terjed a csodás hozsánna a légben...
A szenvedő felfigyel bűvös hangjára.
Sok fájt bujának kárpótolva ára:
Ébredő enyhülés úrrá lesz szívében.*

*Már mind megértik lélek-hívó szavát:
Haragvó békéiten im összekacag,
Szüksönek kincset bőven ont a gazdag,
Vezeti haza a hontalan árvát.*

*Kérő bűnösnek megbocsájt a bántott.
A mennyei hangokra minden megjavul.
Boldog emberiség tisztult könnye hull...
Célját betöltve égbe száll legott.*

[Nándorhegy.]

Öcsike találmanya.

Ég s föld a különbség a nyári meg a téli
Öcsike közt. Nyáron övé a nagyapó kertje, (még
azon is egy sánta arasszal túl) övé erdő, mező,
övé minden fa, amely elég magas arra, hogy
Öcsike méltónak találja a hegyibe mászásra, télen
azomban deszorul a szobába, maga elé hámul és
— és — ugyan mit csinálna egyebet? törli a fejét.
Min törli? Hát ugyan min törné, ha nem nadselü
gondolatokon. Többet mondok: újban nadselü
találmanyakon is törli a buksiját, ami különben
előre látható volt, mert a nadselü gondolat és a
nadselü találmanya ikertestvérek.

De mit fecsegek én itt össze-vissza, amikor
az idő pénz, az angol ember szerint, sőt újban
a magyar ember szerint is. Térjünk a dologra.

Nemrégiben Öcsike látogatába ment sok-sok
unokanővéreinek egyikéhez (mondjuk Évikéhez) s

amikor feldúlt a tintatartója s véges-végig folyt a
tinta a dolgozatán, melyben a tél örömeit írta meg,
ő szerinte, helyesírási hiba nélkül. Fuccs a dolgo-
zat s hozzá: mit szól a mama, ha meglátja a
tintafengert az asztalon.

— Ó, ó, édes Öcsikém, Isten hozott! Soha
jobbkor. Mondd, mit csináljak? Most legyen nad-
selü gondolatod!

Mondta Öcsike:

— Annyi baj legyen. Nemcsak nadselü gon-
dolatom van nekem, de van egy nadselü találma-
nyom is s milyen szerencse! véletlenül nálam is
van ez a találmanya.

— Mutasd, mutasd!

— Ihol, húzott elé oldal zsebéből egy nád-
csövet, mellyel Öcsike habot szokott fujni. Nézz

belépvén Évike szobájába, dorzasztó látvány tárult
előbe. Fekete tenger hullámozott Évike asztalán, ő
maga pedig keservesen sirt, hogyan sirt volna,

sak ide. Ezzel a csővel egy-hettpöré felszippanom
a tintát s visszaeresztem az üvegbe. Mit szólsz
hozzá?

— Mit szóljak? Öcsike te angyal vagy, egy nadselü angyal!

— No, no, nevezted te már engem csibésznek is, mondta Öcsike, de én nagylelkűen megbocsátok s a tintát felszippantom.

Nosza, mindjárt munkának látott Öcsike, szivta, szivta a tintát, közbe eresztgette vissza az üvegbe, azaz hogy mit mondok, sehogysé akart felni az üveg, ellenben a tintatenger egyszerre csak ott hullámozott Öcsike arcán, fején, mellén, karján.

— Jésszusom! sikoltott Évike. Az arcod... a bluzod... Jaj, Istenem, mit szól majd a mamád?

Mondá Öcsike:

— Annyi baj legyen. A fő, hogy a tinta fel van szippantva s téged nem sid meg a mamád.

Mert tudjátok meg, gyerekek, Öcsike nemcsak feltaláló, de gavallér is ám!

ELEK NAGYAPÓ.

Mivel töltöm a napot?

— Hatodik közlemény. —

Kedves Nagyapó!

Reggel hét órákor kelek, felöltözök, megmosdok megfésülködök, reggelizek, aztán elmegyek egy nénihez tejért. Elmegyek az iskolába. Ugyan nekem nem kell annyira sietnem, mint a többi gyerekeknek, mert mi az iskola udvarában lakunk. Reggel nyolckor kezdődik a tanítás. Tizenkettőkor hazajövök az iskolából. Megebédelünk és félkettőkor ismét iskolában vagyunk négy óráig. Négy órákor hazajövök az iskolából. Négy óra után veszem a másnapi leckéket, hogy tanuljak. Közben tüzet is rakok, vagy segítek az anyukámnak, vagy üzletbe megyek, ahová az anyukám mondja. Mídon már elvégeztem a munkámat, elveszem a kézimunkámat és kézimunkálok. Mikor készen vagyok, már esteledni kezd. Ekkor vacsorázok. Vacsora után előkészítem a könyveimet másnapra. Aztán amikor már mindennel készen vagyok, lefekszem. Eddig tart az én napom. Kezét csókolja a „Cimborá” hű olvasója:

(Szászrégen)

BEREGI SÁRI.

Kedves Elek Nagyapó!

K. Bendre Róza néni biztatására én is elmondom, hogy mint osztom fel az egész napot. Tehát: Reggel hét vagy félnyolckor kelek fel. Alapos mosdás és a felöltözés után megreggelizem és az iskolába megyek. Az iskolában négy-öt óra szokott lenni. Az izgatottan eltöltött és könnyebb órák után hazamegyek és megebédelek. Ebéd után tanulok és gyakorolom magam az írásban. Ezután olvasok vagy kis öcsémrel valamelyes társasjátékot játszok. Estefelé kimegyek egy kicsit a levegőre és vacsora után csakhamar lefekszem. Nyáron mindenestre ez megváltozik, mert tanítás nincs és többet lehetek kint a levegőn. Délelőttöként otthon szoktam lenni, de délután sportolok és játszok. Róza néni azt kívánta, hogy csak egyszerűen írjuk le, hogy mit

csinálunk, ezért én semmi mást nem foglaltam belé. Üdvözlöm cimboráimat és kívánom nekik, hogy jól töltsék el napjaikat.

EGYENES.

Kedves Nagyapó!

A napi idő- és munkabeosztásom a következő: reggel hét órákor kelek, nyáron hatkor. Molsakodom, szabad tornagyakorlatokat végzek, felöltözöm, reggelizem. A délelőttöt az iskolában töltöm. Az iskola 2 km. nyire van a lakásunktól s így délben farkasétvággal ülök az ebédhez. Ebéd után pihenek egy és fél órát. A délután tanulással, rajzolással kézimunkával felik. Alkonyatkor vagy játszom, vagy sétálok a szüleimmel. Fél hét órákor vacsorázunk. Vacsora után kézimunkálok vagy olvasok. Nyolc órákor abbahagyom, előkészítek mindent másnapra és lefekszem. Este, reggel imádkozom.

Minden szabad időmet a szabadban töltöm, ha lehet ott játszom, ott tanulok is. Szeretem a szabad természetet, az éltető napot, az üdítő friss levegőt. Télen szánkózom, nyáron fürdöm a szabadban és uszom. Vasárnaponként kirándulok a szüleimmel az erdőbe, vagy a Székelyföld vadregényes tájaira.

Szerelek kertészkedni, kedvelem a virágokat és az állatokat. Szeretem a szép meséskönyveket, szeretem a hű Cimborát.

(Sepsiszentgyörgy)

VERZÁR EDIT.

Kedves Nagyapó!

Én reggel hét órákor fölkelek s félkilenc órára az iskolába előadásra megyek, ahonnan félkettőkor hazaérek. Otthon megebédelek és három óráig a leckéimet tanulom. Amikor elvégeztem, elmegyek öt óráig sétálok vagy valamelyik barátomhoz megyek. Ötkor hazamegyek és megírom nagyapónak levelemet és olvasom vagy a Cimborát vagy valamely könyvet. Jelenleg Swen-Hedinfót olvasom lta-

zás az északi sarktól a déli sarkig című könyvet, melynek megbírdálását nagyapóra bízom. Nyolckor megvacsorázok és kilenc órakor lefekszem, hogy reggel ismét felkeljek.

[Nagyszalonta.]

BARTÓK FERENC.

Kedves Nagyapó,

én nem számoltam be a nyári vakációról, de most elbeszélem, hogy mint föltöm el az időm Felébredés reggel fél hét órakor, de nem kelek még föl, mert hagyom, hogy melegegjen meg egy kicsit a szoba. Aztán hét órakor felkelek, felöltözöm, akkor aztán megterítem reggelivel az asztalt, megreggelizek és megyek az iskolába. Tizenkét vagy egy órakor hazamegyek, ebédelek, aztán egy kicsit pihenek és pihenés után megtanulom a leckémet és mikor elvégeztem, olvasom a Cimborát, vagy másféle könyvet és kézimunkálok. Nyolc vagy kilenc órakor vacsorázunk. Vacsora után még egy kicsit elbeszélgetünk és úgy tíz órakor lefekszünk.

Kezét csókolja

ELEVEN.

Kedves Nagyapó!

Róza néni kívánságára megírom, hogy mivel föltöm a napot. Reggel 7 órakor felkelek, megmosdom, felöltözködöm, imádkozom, hogy a jó Isten egésznap munkámban segítségemre legyen. Mikor reggelizem, fél 8 van, átnézem a leckémet, elindulok az iskolába és mire odaérek, háromnegyed 8 ót perc múlva, sietek a tanterembe, hogy el ne késsek, mert háromnegyed 8 után öt perccel csengetnek és megkezdődik az óra. Iskolából, amikor hazajöttem fél 2 és akkor ebédelek. Ebéd után hozzáfogok zongorát gyakorolni, ugyszintén segíték az öcsémnek a gyakorlásban, mert ő is zongorázni tanul. Gyakorlás után megtanulom a leckémet, mert most vizsgázunk a negyedévről írásbelit. És ha jó eredménye lesz, megírom nagyapónak. Mikor elvégeztem a leckémet, akkor egy keveset kézimunkálok és ha van egy jó könyvem, olvasok. Este vacsora után játszunk az öcsémrel és Cimborát olvasunk. Azután, ha apuka azt kívánja, hogy zongorázzak, játszok egy kicsit és azután lefekszünk, mert már késő van. Így föltöm el a napot, kedves nagyapó,

[Kolozsvár]

SZ. RGALMAS.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

Megsebesül az Albatros II.

Nagy Jancsi — a vezér — és az udvarához tartozók ezen a délutánon nem kezdtek semmiféle játékba, sőt még a sárkány-eresztésről is lemondottak. Alig hogy ebédjüket lenyelték, már gyülekeztek a Tanácshegyen. Első volt a vezér, de gyors egymásutánban érkeztek a többiek is: Kocsis, Tóth, Ecseki, Szabó. Csak Madár Matyi hiányzott még, pedig őt várták a legjobban, hogy beszámoljon kiküldetésének eredményéről.

Az egybegyűlték kíváncsian találgatták, hogy vajjon sikerült-e a ravasz Madár Matyinak a sárkány fözelébe férköznie s szemügyre tudta-e annyira venni, hogy majd elbeszélése alapján a vásártériek is készíthessenek egy hasonló sárkányt.

Eközben az Albatros II. ismét feltűnt a magasságban, ami csak még jobban növelte a kíváncsiságukat s még inkább fokozódott a várakozás okozta izgalmaik.

Az egyébként higgadt természetű vezér türelme is fogyni kezdett már s bosszusan fakadt ki:

— Hol az ördögben marad ilyen sokáig az a Madár Matyi?!

— Talán megnézte még a délutáni felengedést is, — vélekedett Kocsis — hogy pontosan be tudjon számolni mindenről. Mert esetleg a feleresztés is másként megy ennél a sárkánynál, mint a mienknél...

— Az lehet, — nyugodott meg kissé a vezér, de azért fürkészve nézett körül a dombról,

ernyőt formálva kezével szemé elé, hogy nem látja-e feltűnni a várva-várt kémet.

Végre megkönnyebbülten kiáltott fel:

— Ott jön, ni! Most fordult be a Gólyakorcsmánál.

Erre valamennyien arra fordultak s már messziről igyekeztek leolvasni az eredményt a közeledő Madár Matyi arcáról.

Madár azonban lehajlotta a fejét s fel sem tekintett, amíg oda nem ért a Tanács-hegyre.

— No, mi újság? Láttad? Milyen? Megtudjuk csinálni? — ostromolták egyszerre valamennyien, amikor végre ott állott előttük.

Madár Matyi egy ideig hallgatott. Nem tudta, hogyan szépítgesse kudarcát s nagyon félt, hogy végérvényesen elveszti a vezér kegyét.

De amikor Nagy Jancsi is sürgetni kezdte a felvilágosítást, nem titkolózhatott tovább.

— Hát... izé... hogy is mondjam... — kezdte nagy zavarában — tulajdonképpen nem is láttam semmit...

— Nem?! — horkant fel a vezér. — Hát mit csináltál?! Miért küldtünk?!

— Én mindent megpróbáltam, — mentegőzött Madár Matyi rémülten. — Azt hiszitek, olyan egyszerű dolog az! Könnyű nektek innen a Tanács-hegyről elhatározni valamit... De jöttetek volna csak oda! Van ám azoknak is eszük! Husz lépésnél közelebb nem lehet a sárkányhoz jutni. Őreik vannak s ezek utját állják az embernek. Mert alapszabályaik szigoruan

tiltják, hogy bárki idegen közeledhessék a sárkányukhoz...

— Alapszabályaik? ... — tündődött a vezér, akinek fülét különösen ez ütötte meg.

— Igen. Alapszabályaik vannak, — magyarázta Madár Matyi. — Mert ők egy szövetség, aminek alapszabályai vannak és azokat betartják. Erre meg is esküdtek.

— És, úgy látszik, te is tiszteleiben tartod az alapszabályaidat! — gúnyolódott a vezér.

— Én nem tartom tiszteleiben, — háritotta el magát a gyanúsítást Matyi — de akármit mondtam, nem engedtek közel. Akkor aztán mást gondoltam. Kilestem, hogy hová viszik a sárkányt. Kovácsékhoz vitték. Amikor ezt láttam, megvártam, amíg sötét lett és mindenki lefeküdt aludni s akkor bemásztam a kerítésen, belopóztam a fáskamrájukba, mert mondta Kovács, hogy ott őrzik a sárkányt, de a sárkány nem volt ott, hiába kerestem. És így hiába vártam késő éjszakáig és hiába szakítottam el a nadrágomat a Kovácsék kerítésén, — mert elszakadt — nem értem vele semmit. Pedig nem kis dolog bemenni éjszaka a sötét fáskamrába! Majd kilelt a hideg, úgy félttem, de azért bementem, hogy megnézhessem a sárkányt és elmesélhessem nektek, hogy milyen. Én nem tehetek róla, hogy nem volt ott. De azért, gondoltam, majd kilesem ma délután, amikor felengedik. Én rögtön ebéd után odaálltam a Kovácsék kapujába, hogy lássam, amikor kihozzák. És vártam, vártam és egyszer csak észreveszem, hogy az utcában mindenki felfelé bámul és csodálkoznak.

— És akkor én is odanézek és majd megüti a guta, mert a sárkány már ott uszott a magasban! ... Nem tudom, hogyan került a kis-térre. Becsületszavamra mondom, hogy egy lépést sem mentem el a kaputól, ott tehát ki nem hozták. És arra is megesküszök, hogy este a Kovácsék kapuján vitték be ... Hát hogy lehetett az mégis, hogy nem ott hozták ki?!

— Ugy, hogy számár vagy! — mondta a vezér megvetéssel. — Lehet, hogy a Kovácsék kapuján bevitték, de rögtön ki is vihették a hátulsó kis kapun. Mert a Kovácsék házán, tud meg, két kapu van!

Madár Matyinak szinte leesett az álla, amikor ezt az egyszerű megoldást hallotta. Ez még álmában sem jutott volna eszébe.

— Ezt nem tudtam ... — dadogta.

— Nem is fontos — legyintett a vezér. — Elrontottad egészen a dolgot s most már annyira óvatosak, hogy el nem leshetjük a titkot.

— Hiszen, — mondotta ekkor Madár Matyi alattomosan hunyorgatva — más módja is volna annak, hogy megfosszuk őket a dicsőségtől ...

— Micsoda? — kapott a szón Nagy Jancsi s újra éledezni kezdett bizalma Madár Matyi iránt.

— Ha elpusztulna a sárkányuk, odalenne vele a dicsőségük is!

— Ha elpusztulna! De hogyan pusztulhat el?! Hiszen úgy vigyáznak rá, mint a két szemükre!

— Hiába vigyáznak a csuzlizás ellen!

— A csuzlizás ellen? ... — kérdezte a vezér s izgatottan felemelkedett.

Sejtette, hogy mire céloz Madár Matyi s a terv éppen nem volt tetszése ellen.

— Igen, a csuzlizás ellen, — ismételte Matyi nem kerülve el figyelmét a vezér érdeklődésére.

— Hogyan gondolod? — faggatózott Nagy Jancsi.

— Hát úgy, — magyarázta Madár, aki ismét nyeregben érezte magát — hogy itt vagyunk hataon. Mindnyájunknak van kitűnő csuzlijja. Ezekkel estefelé, amikor a kistérik a sárkányukat lehúzzák, odalopózunk a kis-tér közelebe, ott elrejtőzünk a fák mögött, de úgy, hogy az egész terület körülvesszük. S amikor a sárkányuk már egészen alacsonyan lesz, a csuzlikból pergő-tűzet adunk a sárkányra. Ha jól célzunk, egy szempillantás alatt szitává löjjük a híres sárkányt!

A vezér a többiekre tekintett, mintha véleményüket akarná hallani.

— Nem rossz gondolat, — szólalt meg elsőnek Kocsis.

— Ezen kellett volna rögtön kezdeni, — toldotta meg Tóth Andris.

— Csakis így érhettünk célt, — mondotta Ecseki is.

— Még pedig biztosan! — tetézte Szabó Pali.

Madár Matyi csak úgy hizott a boldogságtól s olyan büszkén nézett végig a többiekre, mintha ő találta volna fel a puskaport.

— Rendben a csuzlitok? — kérdezte ezután a vezér.

Valamennyien gyorsan elővették gummi puszkájukat, gondosan megvizsgálták minden részét a gummit, nyelet, bőrt, kötözést, aztán jól kihuzva, néhány vak-lövést is tettek, hogy meggyőződjenek az esetleges rejtett hibákról.

Az összes csuzli kifogástalan állapotban volt, ami természetes is, mert hiszen a csuzlinak minden pillanatban teljesítő-képesnek kellett lennie s addig egyik vásártéri sem lépett ki az utcára, amíg meg nem vizsgálta csuzliját. Kóbor kutyák, mit sem sejtő macskák, gondtalanul csiripelő verebek elég szomorúan tapasztalták a vásártérik csuzlijainak kitűnőségét. És amellet, hogy jók voltak a csuzlik, (dupla száru volt valamennyi) nagyszerűen értettek a kezeléséhez. Amit a vásártérik célba vettek, az vonyitva ódalgoit tovább vagy riadtan menekült a háztető gerincén, avagy megtört tekintettel véresen hullott a porba ...

— Ugy látom, — állapította meg a vezér — hogy a csuzlik hiúatlanok. Bátran indulhatnak tehát a harcra. Azonban nem szabad a dolgozólundón csinálnunk, ezért nem egyszerre me-

gyünk valamennyien, hanem ötpercenként indul egy-egy. Én magam legutoljára megyek. Mire bealkonyodik, mindnyájunknak ott kell lennünk! A jelt — három rövid fütyentés a sípommal — én adom meg. Ez azt jelenti: »tüzelj!« De nem kell sietni! Mindenki nyugodtan célozzon! Van elég lövedék mindnyájatoknál?

— Nekem van egy nadrág-zseb serétem, — mondotta Madár Matyi. — Borsó nagyságúak. Ez a legjobb a csuzliba. Csak ilyen nagyszerű alkalomra tartogatom. Ezt most elosztom köztetek. Ezt használjátok. Mert a kavics nem megbízható. Formátlan és nem oda repül, ahová az ember céloz. De a serét biztos.

Ezzel szétszította az apró ólomgolyócskákat. Először a vezérnek adott egy-egy telemarokkal, aztán a többieknek.

Egy ideig még várakoztak, mert világos volt, amikor azonban a nap elbujt a tórony aranyozott gombja mögött, Nagy Jancsi kijadta a parancsot:

— Indulás! Először is te menj, Madár, mert te már ismered a terepet.

aztán az utolsó is elment, várt ötpercet s maga is elindult.

Éppen idejében érkezett. Ebben a pillanatban kezdte Labanc jóska lefelé huzni a sárkányt.

Nyugodtan végezte munkáját, mialatt Kovács és Sántha ketőzött éberséggel őrködtek, hogy senki közel ne jöhessen ahhoz a helyhez, ahol Labanc állott és gombolyította a spárgát.

De bármennyire is figyeltek az örök, semmi gyanusát nem vettek észre, oly ügyesen helyezkedtek el a vásártérik.

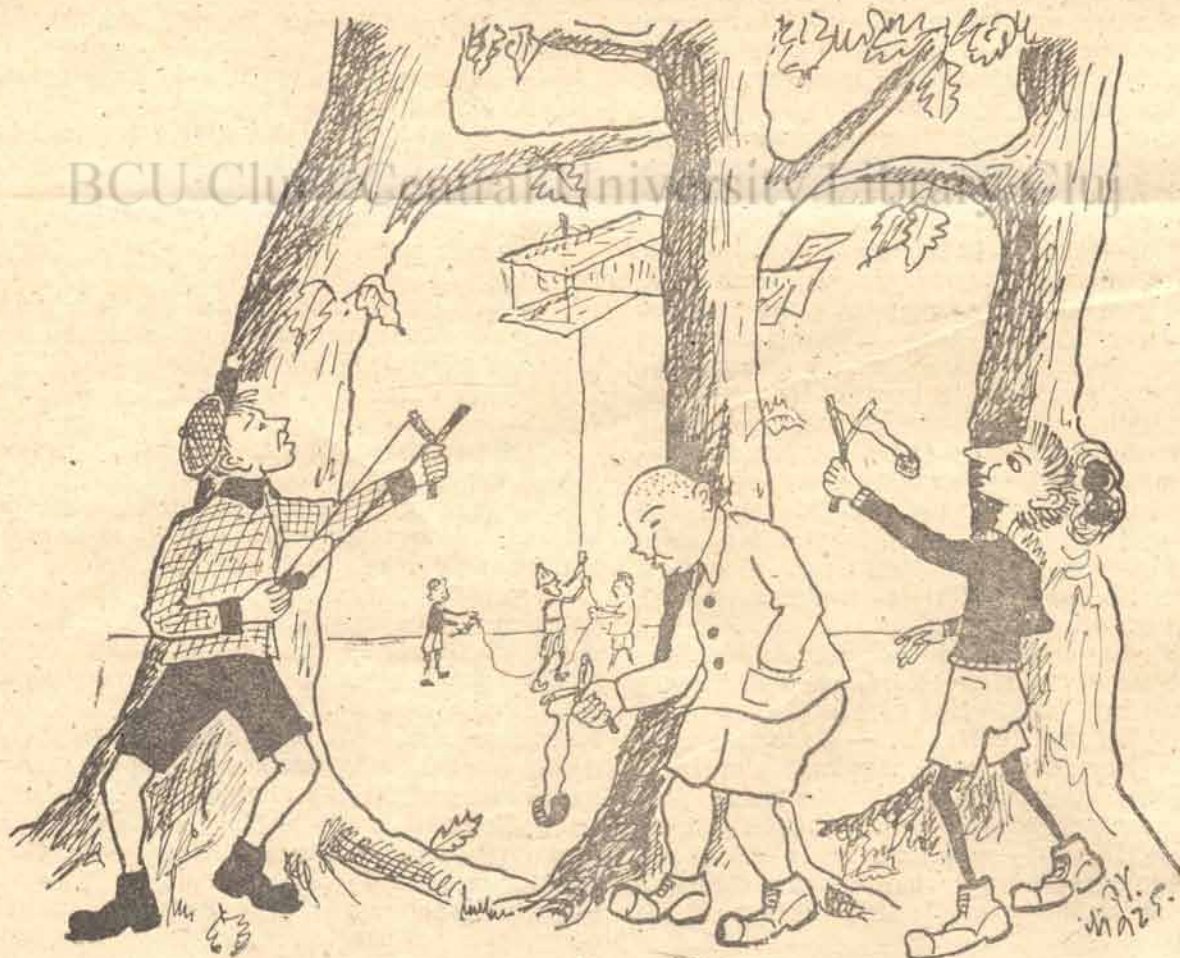
Az Albatros II. pedig vidáman, mint aki jól végezte dolgát, ereszkedett lefelé, az egyre sűrűsödő homályban.

Amikor azonban már csak huszonöt-harminc méterre lehetett a földtől, háromszoros rövid fütyentés hasította át a levegőt.

Nagy Jancsi megadta a jelt a tüzelésre.

A szövetségesek ugyan hallották a jelt, de semmi rosszra nem gondoltak. Azt hitték, hogy valamelyik suszterinas fütyentett csak, hogy magára vonja társainak figyelmét.

De a vásártérik, akik észrevétlenül lapul-

Madár Matyi zsebrevágta csuzliját s elindult.

A vezér pedig előhuzta nikkel-óráját s pontosan ötpercenként indította a többieket. Amikor

tak a vastag fatörzsek mögött, tudták, hogy nekik szól a jelzés, gyorsan előkerültek a csuzlik, a gummik kinyultak s a következő pillanatban zizegve röpültek az apró ólomgolyók az Albat-

ros II. felé. Az első sortüzet követte a második, harmadik s egyre hevesebbé vált a pergő-tűz.

Az Albatros II. azonban nyugodtan ereszkedett tovább lefelé s végre a legsimábban, minden zökkenés nélkül földet ért.

Nagy Jancsi és bandája, ezt látva, bosszusan eltávoztak s amily gyorsan csak lehetett, igyekeztek saját birodalmukba — a vásártérre.

Ekkor már teljesen besötétedett s nem lehetett a sárkányt ott a kis-téren megvizsgálni. Ezért hát Labancz Jóska, aki semmiképpen sem akarta reggelre halasztani kötelességének teljesítését, azt indítványozta, hogy vigyék az Albatrost Kovácsék faskamrájába s ott gyertyavilágnál fogja megvizsgálni.

Igy is tettek. Amint aztán mindhárman beértek a hangárba, Kovács egy darabka gyertyát szerzett valahonnan s azt meggyújtotta, hogy Labancz elvégezhesse kötelességét.

Labancz hozzá is látott a munkához. Először a vázat tapogatta végig ujjával, hogy megállapítsa, nincs-e a nádon törés, vagy repe

dés. Amikor pedig ez irányban teljes megnyugvást szerzett, a szárnyak és felületek vizsgálására került a sor. Alig hajolt azonban a fedelek fölé, egyszerre sápadtan, egész testében remegve szólt oda Kovácsához:

— Tartsd közelebb a gyertyát!

Kovács habozás nélkül engedelmeskedett s maga is odahajolt, mert Labancz rémült hangjából azonnal megsejtette, hogy valami nincs rendben. De Sántha Gabi is közelebb huzódott s visszafojtott lélekzettel figyelt a vizsgálódó Labanczra.

— Borzasztó! — nyögött fel végre a sárkány-gondnok.

— Mi az? Mi történt? — kérdezte egyszerre a másik két szövetséges.

— Nézzétek! Az Albatros megsebesült! Rettenetes!

Kovács és Sántha a következő pillanatban már ott térdeltek a sárkány mellett s együtt vizsgálták Labanczsal.

[Folytatása következik.]

Tul a százon.

A Cimbora sorsjátéka szépen halad előre.

Mint a Cimbora legutóbbi számában reméltük, a legutóbbi hét meghozta a századik sorsjegyet, sőt túl is haladtunk rajta, a mai napig 108 sorsjegyet küldhettünk ki előfizelőinknek. Ez a sikeres eredmény azt hisszük, csak fokozódni fog most, amikor a kétszázötvenedik felé törekszünk és kérünk is benneteket, hogy még több lelkesedéssel szerezzetek előfizetőket, hogy mihamarabb elérhessük a 250-ik sorsjegyet és kisorsolhassuk a nyere-ménytárgyakat.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Nagy Mária, Marosvásárhely.
Taub Erzs, Szilágyfőkeresztúr.
Almay László, Dé. s.
Gagy Rózsika, Frumoasa (Szépviz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
Tóth Lilla, Caransebes.
Kerlész Maja, Kolozsvár.
Kökösi Anna Sepsiszentgyörgy.
Steiner Bébi, Kolozsvár.
Fried Gábor, Máramarosziget.
Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.
Bereg Elza, Szászrégen.
Budovszky András, Vizakna.
Peretz Erzsébet, Arad.
Kun István, Temesvár.
Kótny Pál, Szatmár.

Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
Tartán Edit, Déva.
Krausz Bözsi, Murány (Csehszlovákia).
György Győző, Páva.
Bethlen Farkas, Bonyha.
Lévai Klárka, Temesvár.
Risovszky Lajos, Marosvásárhely.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Partos Mairid, Nagyvárad.
Schusster testvérek, Kassa (Csehszlovákia).
Kalz László, Máramarosziget.
Böszörményi Lácika, Sántana.
Simon Béla, Fogaras.
Vigh Károly, Marosvásárhely.
Szilvássy Károly, Szinerváralja.
Jakab Margit, Pankota.
Sonn Imre, Petrozsény.
Réthy Sanyi, Petrozsény.
Reninger Pólka és Franci, Socaciu.
Spitzer Tibor, Kolozsvár.
Libiczei Iloná, Székelyudvarhely.
Vigh József, Nagyszalonta.
Fried László, Máramarosziget.
Westhoff Károly, Petrozsény.
Bocsány Erzsébet, Szamosújvár.
Bocsány Gizella, Szamosújvár.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Cseke Vilike, Kolozsvár.
Zollán Pista, Pankota.
Eröss Alfréd, Timișoara.
Lábas Ferenc, Lonea Jieji.
Ovidó Katica, Dicsőszenmárton.
Eröss László, Kolozsvár.
Wieder Regina, Petrozsény.
Strömpl Lili, Balauseri.
Dvorzák Ferenc, Arad.
Szebeni Annuska, Torda.
Juhász Pista és Pali, Nagyenyed.
Czióky György, Temesvár.
Marx József, Nagyenyed.
Róth László, Caransebes.
Stern Frigyes, Petrozsény.
Bádos Károly, Oravica.

Ludmann testvérek, Temesvár.
 Bagossy Judit, Budapest
 Gaál Sanyi, Rimaszombat.
 Reismann Géza, Beregszász.
 Bárdos Ágnes, Nagyvárad.
 Tamás Anci, Sántana.
 Árus Irmuska, Székelykeresztur.
 Merfy Béla, Arad.
 Ujhelyi Bíró Zoltán, Kolozsvár.
 Sebestyén Gabika, Borosjenő.

Eddig két-két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
 Gyárfás Magda, Kolozsvár.
 Kolczonay testvérek, Vajdahunyad.
 Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
 Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed
 Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
 B. Krausz Irén, Torda.
 Molnár Endre, Temesvár.
 Pintér Margit, Arad.
 Gróf Kendeffy Miklós, Sánta-Maria.
 Schwartz testvérek, Petrozsény.
 Kovács Jolánka, Arad.
 Székely István, Máramarossziget.
 Schneider József és Gyurika, Szatmár.
 Wild Frigyes, Gyulafehérvár.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Leitner Vera, Déva.
 Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
 Kovásznay Péterke, Nagyvárad.
 Molnár Anna, Nagyborosnyó.

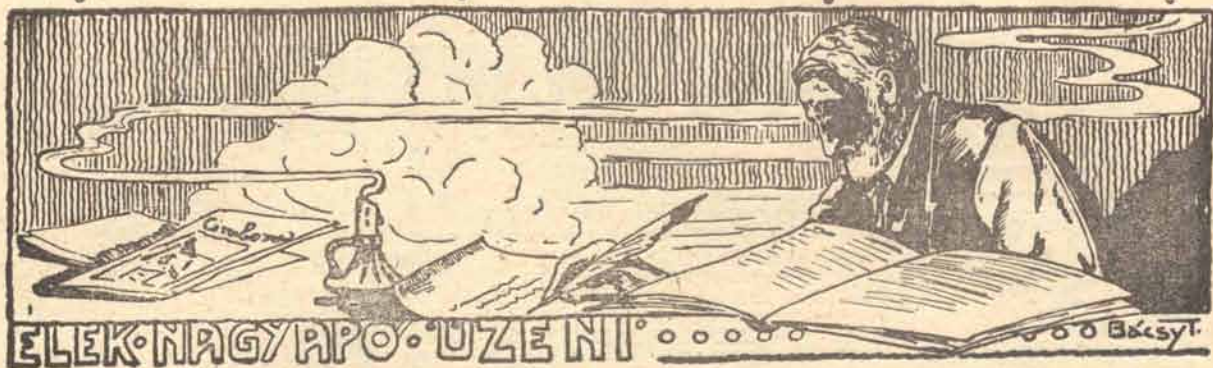
Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.
 Máthé Klárka, Beica de Jos.
 Neidenbach Laci, Arad.
 Fried Imre, Lugos.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyet küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta: Bartók Ferenc, Nagyszalonta
 2. " " " Wertheimer Rózsika, Jibou
 3. " " " Módy Mihály, Petrozsény.
 4. " " " Tóth Lalika, Karánsebes.
 5. " " " gróf Bethlen G. és D., Aiud.
 6. " " " Fried Imre, Lugos.
 7. " " " Fried Imre, Lugos.
 8. " " " Nagy-Ferenc, Kolozsvár.
 9. " " " Antal Miklós, Recas.
 10. " " " " " " "
 11. " " " " " " "
 12. " " " Molnár K. és L., Nagyborosnyó.
 13. " " " Nagy Mária, Marosvásárhely.
 14. " " " Kertiész Maja, Kolozsvár.
 15. " " " Krausz Irén, Torda.
 16. " " " Taub E., Szilágyfőkeresztur.
 17. " " " Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
 18. " " " Kun István, Temesvár.
 19. " " " Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
 20. " " " Bartók Ferenc, Nagyszalonta.
 21. " " " Kótay Pál, Szatmár.
 22. " " " Antal Miklós, Recas.
 23. " " " Krausz Bözsi, Murány.
 24. " " " György Győző, Páva.
 25. " " " Molnár Anna, Nagyborosnyó.
 26. " " " Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
 27. " " " Tarján Edii, Déva.
 28. " " " Máthé Klárka, Beica de Jos.
 29. " " " " " " "
 30. " " " " " " "
 31. " " " Fried Imre, Lugos.

32. sz. sorsjegyet kapta: Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
 33. " " " Kovarik Misi, Tarnava.
 34. " " " Neidenbach Laci, Arad.
 35. " " " Steiner Bébi, Kolozsvár.
 36. " " " Wertheimer Rózsika, Zsibó.
 37. " " " Schusster testvérek, Kosice.
 38. " " " Fried Gábor, Máramarossziget.
 39. " " " Lévai Klárka, Temesvár.
 40. " " " Bösszörményi László, Sántana.
 41. " " " Katz László, Máramarossziget.
 42. " " " Szilvássy Károly, Szinerváralja.
 43. " " " Vigh Károly, Marosvásárhely.
 44. " " " Simon Béla, Fogaras.
 45. " " " Bethlen Farkas, Bachnea.
 46. " " " Tauszig Imre, Sárbogárd.
 47. " " " Rohrböck László, Budapest.
 48. " " " Vigh József, Nagyszalonta.
 49. " " " Neidenbach Laci, Arad.
 50. " " " Parecz Erzsike, Arad.
 51. " " " Jakab Margit, Pankota.
 52. " " " Pintér Margit, Arad.
 53. " " " gr. Bethlen G. és D., Nagyenyed.
 54. " " " Westhoff Károly, Petrozsény.
 55. " " " Bocsány E., Szamosujvár.
 56. " " " Bocsány G., Szamosujvár.
 57. " " " Cseke Vilike, Kolozsvár.
 58. " " " Kolczonay Ervin, Vajdahunyad.
 59. " " " Csáky O., Gyergyószentmiklós.
 60. " " " Zollán Pista, Pankota.
 61. " " " Leitner Vera, Déva.
 62. " " " Kovásznay Péterke, Nagyvárad.
 63. " " " Beregi Elsa, Szászrégen.
 64. " " " Eröss Alfréd, Temesvár.
 65. " " " Papp László, Gencs.
 66. " " " Gyárfás Magda, Kolozsvár.
 67. " " " Lábás Ferenc, Lonea Jieji.
 68. " " " Molnár L. és K., Nagyborosnyó.
 69. " " " Molnár Annus, Nagyborosnyó.
 70. " " " Wild Frigyes, Gyulafehérvár.
 71. " " " Schneider J. és Gy., Szatmár.
 72. " " " Réthy Sanyi, Petrozsény.
 73. " " " B. Krausz Irén, Torda.
 74. " " " Strömpl Lill, Balauzeri.
 75. " " " Leitner Vera, Déva.
 76. " " " Szebeni Annuska, Torda.
 77. " " " Schwartz testvérek, Petrozsény.
 78. " " " Heninger P. és Franci, Szakácsi.
 79. " " " Juhász P. és Pali, Nagyenyed.
 80. " " " Szebeni Annuska, Torda.
 81. " " " Almay László, Dés.
 82. " " " Spitzer Tibor, Kolozsvár.
 83. " " " Máthé Klárka, Beica de Jos.
 84. " " " Pintér Margit, Arad.
 85. " " " Marx József, Nagyenyed.
 86. " " " Róth László, Karánsebes.
 87. " " " Stern Frigyes, Petrozsény.
 88. " " " Bárdos Károly, Oravica.
 89. " " " Ludmann testvérek, Temesvár.
 90. " " " Kovásznay Péterke, Nagyvárad.
 91. " " " " " " "
 92. " " " Bagossy Judit, Budapest.
 93. " " " Fried Imre, Lugos.
 94. " " " Risovszky Lajos, M.-vásárhely.
 95. " " " Dvorzák Ferenc, Arad.
 96. " " " Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
 97. " " " Reismann Géza, Beregszász.
 98. " " " Árus Irmus, Székelykeresztur.
 99. " " " Schwartz testvérek, Petrozsény.
 100. " " " Neidenbach Laci, Arad.
 101. " " " Schneider J. és Gy., Szatmár.
 102. " " " Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
 103. " " " Merfy Béla, Arad.
 104. " " " Kovács Jolánka, Ujlak.
 105. " " " Kovács Jolánka, Ujlak.
 106. " " " Ujhelyi Bíró Zoltán, Kolozsvár.
 107. " " " Molnár Annuska, Nagyborosnyó.
 108. " " " Molnár Endre, Temesvár.

ELEK NAGYAPO ÜZENI

A január havi rejtvények megjelítésének köszönésével a postai rendtelenség miatt a következő unokáim, nagy sajnálatomra, lekésték: Flórián Laci, Sipos Endre, Sipos Rózsi, Virsik Elemér, Kratojíl Dezső, Micike és Lál, Kovách Pircsika, Labud Anil és Józsi, Jerzsák Anna és Izabella, Dobó Bócsi, Lengyel László, Lóvi Lilly és Feri, Sztojka László, Sonn Imre, Motzen Zita, Dénes Erzsike, Petheó Éva, Jakab Maróti, Baumgarten Magda, Papp Imre és Károly, Felcs Miklós, Vencel József és László, Láng Endre, Sámuel Annus, Wiedet Regina, Feldmann Sárika, Simon Béla, Wessely Gizike, László Gyula, Czifrák Ilonka és Lackó, Dominits Mimi, Rohay Márta, Schosberger János, Boházi Gizike, Balázs Beluska, Nadler Anna, Csáki Olga, Markovits Edith és Ina. — Scheidl Anna, Vulkán. Amint ránéztem az archépedre, mindárt mondtam: ej, de rossz kedve lehetett ennek a kis leányknak s ime kifünni a leveledből, hogy nagyon náthás voltál, amikor lefényképeztek. De hát én így is örültem az archépednek, mert irántam való szeretete vall, hogy gazdagítottad az én gyermek-archéped gyűjteményemet. Intézkedtem, hogy újságot ezután csak a te nevedre küldjenek és az édesapád nevére járót szüntessék be. Szüleidnek tolmácsold hátsz köszönjemet, a jókívánságukért. — Simay Irén, Puf. Az természetes, hogy érdeklődöm a sorsod iránt, hisz érdeklődöm akkor is, ha nem volnál árva. Mondanom se kell, hogy mindig szeretettel olvasom a leveledet s irántad való érdeklődésem nem fog megszűnni. — Fischer Hedvig, Marosvásárhely. Örövendek, hogy örömei szerzett neked az álfundék s általán meg szebb lett a te karácsonyod. Szüleid kívánom, hogy sokszor legyen még hasonló örömed. — Neidenbach Laci, Marosvásárhely és Öcsike, Arad. Ha nem csalódom, először írtok Nagyapóknak, de első leveledek is csupa szeretet és hála, természetes tehát, hogy én is igaz szeretettel fogadlak unokáim seregébe. — Debitzky Mihály, Marosvásárhely. A karácsonyi bizonyítvány rendszerint gyöngébb, mint a husvétai megvagyok győződése arról, hogy a husvétival egészen meglesznek elgedve kedves szüleid. Én a magam részéről megvagyok elgedve az irásoddal, mert feltűnő haladást látok a mosámi leveleddel. Magam is azt hiszem, hogy ritkán olvashattál oly szép történetet, mint „Sugárka és Csöppike”. Azt meg csakugyan elaláttad, hogy nagyon boldog volt az idej karácsonyom, mert résztvehettem az unokáim örömeiben. — Kelemen Elvira, Puf. Sütyös beteg voltál, 40°-os lázzal fehérdél, a nyert könyvet nem is olvashattad, írénke olvasta és mesélte el neked a tartalmát. Nagy örömmel olvasom a leveledből, hogy most már egészen jól vagy s így remélni tőle, ismét sűrűn kapok féled levelet. — Daragus Ibolyka, Sepsiszentgyörgy. Az idén is a te bizonyítványod volt a legjobb, de meg is érdemelted, ugylátszik, mert október óta nem írtál nagyapóknak, szüntelen tszuntál. Remélem, hogy jövőben juttatsz egy kis időt nekem is, voltaképpen magadnak, mert nem hangsúlyozhatom eléggé, hogy a levelezés igen fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. — Hory Nusi, Ladomos. Részletesen és érdekesen írtad le a nyaralásodat, igazán sajnálom, hogy lekéstél a pályázatból. Hogy német iskolába jársz, az meglátszik az írásodon, éppen azért kívánatos, hogy minél gyakrabban írj nagyapóknak, természetesen, lassan és megfontoltan, így lassanként megtrikálnak a helyesírási hibák, míg végre teljesen elmaradnak. — Cseketalvi Tanács, Anci, Új-zent Anna. Bűszke voltál a festvéredre, mert a Cimbora közölte az ő beszámolóját. Közölte bizony, mert az ő beszámolója egyike volt a legszebbeknek. — Partos Matild Nagyvárad. Eltálat ad: há rendellenül kapod az újságot, annak egyedül a posta a oka. Magam is sajnálom, hogy a „Sugárka és Csöppike” véget ért, mert én sem győztem befelni ennek a mesének a szépségeivel. Abban igazad van, hogy sok levelet kapok, a félelmed azonban alapfalan, mert én olyan hosszú levelet nem kaphatok, hogy azt olvasatlanul félredobam. — Pataky Pál, Buzásbocsdárd. Álmódban is az volt a vágyad, hogy életemben láthass nagyapót és végre sikerült is, mert láttál Nagyenyedden. Ugy szereted volna megcsókolni nagyapó kezét, de nem tudtál hozzá férni, oly sokan voltak, pedig milyen boldog lettél volna, ha nagyapó homlokodon csókol téged. Hiszen, ha csak sejtem, hogy nagyenyedi diák az én buzásbocsdárdi unokám, akifől én annyi szép levelet kaptam, bizony módját elfestem volna a falalközásnak, szívem szerint homlokodon csókolak téged. De megyek én még Nagyenyedre, mert azt egyszer ott volt, elmegy az oda másodszor is, el ám harmadszor is. — Szikula Ilona, Nagyvárad. Ha te nem tudod elfelejtetni azt a kedves délutánt, amikor személyné megismerkedtél nagyapóval, akif te nagyon öreg, ősz hácsinak gondoltád, de aki „nem is olyan öreg”, bizony én se felejtettem el. Örömmel látom levledből, hogy a zárdában többek közt előadtátok a „Susztérinas”-t is, Csürös Emília e pompás vigjátékát s te ját-

szottad a főszerepet s hozzá elég jó volt a bizonyítványod is. Szüleidnek tolmácsold köszönetemet a jókívánságokért. — Nagy Mária, Marosvásárhely. Régóta vágyódom a székely fővárosba, hol olyan sok kedves unoka vár engem. El is megyek, ha Isten élte. Azt igen helyesen tesszed, ha minél gyakrabban írsz nekem, mert ezzel is javul az irásod minden tekintetben. Kíváncsian tanácsolom, hogy nagyobb betűkkel írj, mert már is igen aprók a betűid. Egyszerre majd úgy elaprosodik az irásod, hogy magad is nehezen fogod olvasni, arról nem is beszélve hogy az apróbetűs irás ronjtja a szemét az írójának s olvasójának is. — Fried Gábor, László és Imre, Máramarossziget. Ezután minden héten írni fogtok. No, meglátom, úgy lesz-e?

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Molnár Annuska, Borosneul-Mare. A beküldött 205 leuval előfizetési díjad folyó év júl. 31-ig ki van egyenlítve. — Singer Tibor, Marosvásárhely. Reklamációdal későn fordultál hozzánk. A 44. szám teljesen elfogyott és így nem pótolhatjuk. A 43., 45. és az ez évi 3. számot pótoltuk. — Lénárd István, Gheorgheni. Előfizetési díjunk m. é. október 1-től negyedévenként 90 leu és így a beküldött összegel nem négy, hanem három havi, azaz f. é. jan. 1-től márc. 31-ig terjedő előfizetési díjként ismerjük el. — Grodiczky Tibike? Rejtvénymegjelítésekkel a Cimbora sorsjátékában nem vehetsz részt. A sorsjegyet akarsz kapni, előfizetői kell szerezned és ahány előfizetőt szerzel, annyi sorsjegyet kapsz. — Dániel Szabó testvérek, Vizesrét. Előfizetési díjatok f. é. jun. 30-ig ki van egyenlítve. — Biró László, Dés. A kért Cimbora számokat díjtalanul pótoltuk. A lapot ezental Biró László és György címére küldjük. — Bartók József, Salonta-Mare. A múlt évi 51. szám teljesen elfogyott és így nem pótolhatjuk. — Fekete Imre, Orade-Mare. A múlt évi 51. szám teljesen elfogyott és így sajnálatunkra nem pótolhatjuk. — Páska Judit, Hidalmás. A Cimbora ezental nem Kolozsvárra, hanem Hidalmásra küldjük. Előfizetési díjad f. é. április hó 31-ig ki van egyenlítve. A Cimbora sorsjátékában részt vehetsz, ha legalább egy új előfizetőt szerzel. A kért számokat pótoluk. — Friedrich Jakab, Timisoara. Előfizetési díjad f. é. júl. 31-ig ki van egyenlítve. A kért számokat pótoluk. Huttera Ibolyka, Sfântu-Gheorghe. Közzölje pontos címét (utca, házszám), hogy a címszallagját javíthassuk, mert valószínűleg ez az oka a lap rendellen érkezésének. — György Győző, Páva. Handler Deszkó előfizetési díját megkaptuk és bizonyára te is megkaptad már a 24. számú sorsjegyet. Az előfizetési díjad pénzes levélben is elküldheted. A 3. és 4. számot pótoluk.

PURGO
BAYER

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

A „Cimbora“ könyvosztálya

Könyvosztályunkban legújabban az alábbi könyvek érkeztek be és azokat utánvét ellenében olvasóinknak szállíthatjuk:

Benedek Elek: Apa mesél	130 leu
„ „ Uzoni Margit	220 „
Burnett: A kis lord	120 „
Ego: Komoly Novák Magda és Magda barátnői	210 „
Gregus Ida: Az én meséskönyvem	170 „
Jókai Mór: Rózsák szigete	130 „
Tutsek Anna: Cilike menyasszony lesz	210 „
„ „ Cilike mátkasága	210 „
„ „ Cilike férjhez megy	210 „
„ „ Az édes otthon	130 „
„ „ Hegyek között	130 „
„ „ Szélvész kisasszony	130 „
Sebők Zsigmond: Mackó ur utnak indul	210 „
„ „ Mackó ur utazásai	210 „
„ „ Mackó ur újabb utazásai	210 „
„ „ Mackó ur szárazon és vizen	210 „
Bocs Bálint: Tányértalpu koma a repülőgépen	210 „
„ „ Tányértalpu koma Amerikában	210 „
„ „ Tányértalpu koma vitézi tettei Boszniában	210 „
„ „ Tányértalpu koma utazása Hollandiában	210 „
„ „ A 3 Tányértalpu testőr és Tányértalpu koma egyéb kalandjai	210 „
„ „ Tányértalpu koma fiainak utazása a föld körül	210 „
„ „ Tányértalpu, a sportbajnok	210 „
Malot Hector: Az akarat diadala	130 „
„ „ Elhagyottan	250 „
Szabóné Nogál Anna: Zsófi naplója	210 „
Bálint Imre: Csimpi. Mühlbeck Károly rajzaival	100 „
Iwain Mark: Koldus és királyfi, diszkiadás	250 „
„ „ Hajósélet a Missisipin, diszkiadás	260 „

Utánvételi költség kötetenként 6 leu. – A pénz előzetes beküldése esetén portóköltséget nem számítunk.